

200702066/1.

Datum uitspraak: 15 mei 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/25526 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 21 februari 2007
in het geding tussen:**

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 februari 2007, verzonden op 22 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

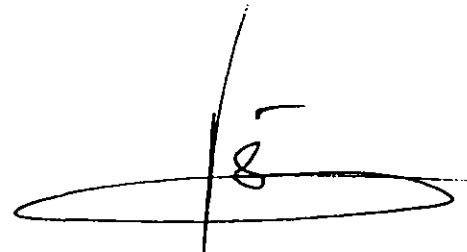
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 mei 2007

210

Verzonden: **15 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/25526

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 21 februari 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Liberiaanse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. I. Egmond-van Ladesteyn,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.E.J. ten Berg.

Procesverloop

Bij besluit van 26 april 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 10 januari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen hij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 26 april 2006 in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiser behoort tot de Mandingo bevolkingsgroep en is afkomstig uit , gelegen in Liberia. In de wijk waar eiser woonde stond zijn vader aan het hoofd van de Mandingo. In het onderlijk huis van eiser werd wkelijks vergaderd over de inzameling van geld voor mensen van de Mandingo. Eisers vader was leider van de vergaderingen, die geen politiek doel hadden. In december 2001 werd eisers vader in verband met de vergaderingen

AWB 06/25526

2

gearresteerd door militairen. Hij werd gedetineerd en zit nog steeds vast. Tijdens een vergadering in januari 2002 werden eiser en enkele andere deelnemers van de vergadering gearresteerd door militairen. Enkele mensen – waaronder eiser – werden mishandeld en er vielen vermoedelijk ook enkele doden. Eiser werd naar een militaire basis (B.T.C.) overgebracht waar hij werd gedetineerd. Eiser verbleef met drie andere mensen in een cel. Tijdens zijn detentie werd eiser mishandeld. Voorts werd hij ervan beschuldigd Elhadje Kourouma – de leider van de oorlogvoerende Ulimo-K – te steunen. Op een onbekende datum in 2002 kon eiser uit de gevangenis ontsnappen. Hij werd opgehaald door een vriend van zijn vader, die militair was. Eiser ging naar de haven van waar hij aan boord ging van een schip. Met dit schip voer eiser naar Nederland, waar hij 3 weken later (op 23 maart 2002) aankwam.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder hecht geen geloof aan het asielrelaas van eiser.

4. Eiser heeft in beroep – kort gezegd en voor zover van belang – aangevoerd dat hem ten onrechte wordt tegengeworpen dat hij niet beschikt over documenten die zijn identiteit en nationaliteit aantonen. Zijn identiteitskaart en rijbewijs zijn thuis achtergebleven en eiser heeft na zijn ontsnapping geen gelegenheid meer gehad om deze documenten thuis op te halen. Dat zou ook gevaarlijk zijn geweest omdat hij werd gezocht door militairen. Voorts is betoogd dat eiser als verstekeling reisde en nooit in bezit is geweest van reisdocumenten. Van hem kon niet gevergd worden dat hij meer informatie over zijn reis zou verstrekken dan hij heeft gedaan. Daarnaast is tijdens eiser gemotiveerd betoogd dat en waarom het standpunt van verweerder in het bestreden besluit, inhoudende dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig wordt geacht, niet kan worden gevolgd. Eiser stelt dat zijn relaas geloofwaardig, aannemelijk en voldoende zwaarwegend is, hetgeen temeer klemmt daar algemeen bekend is dat de Mandingo's ernstig worden gediscrimineerd, en nog immer in de negatieve aandacht van de autoriteiten staan.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

7. Verweerder heeft zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit te kunnen vaststellen. Volgens verweerder is het niet aannemelijk dat eiser zich in een acute vluchtsituatie heeft

AWB 06/25526

3

bevonden en niet in staat zou zijn geweest documenten mee te nemen. Eiser heeft immers verklaard dat hij er niet aan gedacht heeft om zijn documenten op te halen omdat hij met zijn gedachten bij zijn broers was en hij niet wist dat hij op reis zou gaan. Verweerder heeft er voorts op gewezen dat eiser geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Volgens verweerder mag van een persoon die verklaard heeft van naar Nederland te hebben gereisd in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de naam en vlag van het schip waarmee hij is gereisd, datum en tijd van vertrek, namen van de havenplaatsen en de lading van het schip. Dat eiser deze informatie niet kan verstrekken omdat hij, zowel bij vertrek als aankomst, niet veel kon zien omdat het donker was, wordt door verweerder ontoereikend geacht als reden voor het niet kunnen verstrekken van deze informatie.

8. In hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd kan geen grond worden gevonden voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Evenmin bestaat naar het oordeel van de rechtbank grond voor het oordeel dat verweerder eiser niet in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. In hetgeen namens eiser in dit verband in beroep is aangevoerd ziet de rechtbank geen grond voor een andersluidend oordeel. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

9. Indien, zoals in casu het geval is, er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

10. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht als hiervoor bedoeld in het geval van eiser geen sprake. Ter nadere onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder onder meer het volgende aangevoerd. Eiser heeft zijn gestelde detentie en ontsnapping niet aannemelijk gemaakt. Daarbij is er eerstens op gewezen dat eiser geen namen kan noemen van personen die, buiten zijn vader en twee broers, aan de vergaderingen deelnamen, terwijl dat wel van hem mag worden verwacht. De stelling van eiser in dit verband in de zienswijze dat hij geen namen kan noemen van andere deelnemers aan de vergaderingen omdat hij zelf, in de tijd dat zijn vader de vergaderingen leidde, slechts sporadisch aan de vergaderingen had deelgenomen, is volgens verweerder niet in overeenstemming met hetgeen eiser eerder heeft verklaard. Immers, tijdens het nader gehoor is aan eiser gevraagd of er vaker vergaderingen bij hem thuis werden georganiseerd, waarop eiser heeft geantwoord dat deze elke zondag plaatsvonden en dat hij daar ook aan deelnam. Van eiser mag derhalve worden verwacht dat hij op zijn minst enkele namen kan noemen, aldus verweerder. Ook heeft verweerder er op gewezen dat eiser van het militaire kamp waar hij zou zijn gedetineerd slechts een zeer summiere beschrijving kan geven, te weten dat het gebouw van steen was en geen verdiepingen had. Een verdere omschrijving van het gevangenisgebouw kan eiser niet geven, terwijl hij er toch bij daglicht zou zijn heengebracht. Ten aanzien van de door eiser beschreven ontsnapping heeft verweerder in de besluitvorming overwogen dat deze volstrekt ongeloofwaardig wordt geacht. Doordat de vriend van de vader van eiser een uniform droeg, zou eiser zonder problemen onder het oog van bewakers en autoriteiten hebben kunnen

AWB 06/25526

4

vertrekken. Verweerder ziet niet in waarom de vriend en de bewakers een dergelijk risico zouden lopen. Eisers verklaring in de zienswijze dat hij bij de ontsnapping zou zijn opgehaald door een gezaghebbende in uniform die zich, wellicht door omkoping, toegang zou hebben weten te verschaffen tot het gebouw, is bovendien tegenstrijdig ten opzichte van eerdere door eiser afgelegde verklaringen. In het nader gehoor heeft eiser immers verklaard dat bewakers hem 's-avonds ophaalden en hem naar de, in uniform gestoken, vriend van zijn vader brachten, die buiten de poort van de gevangenis stond te wachten. Vanwege het feit dat de vriend van de vader van eiser in uniform was gekleed, konden zij op eenvoudige wijze het militaire terrein verlaten. Verder wordt ook de gestelde arrestatie van eisers vader door verweerder niet aannemelijk geacht, aangezien eiser zijn relaas op dit punt niet heeft onderbouwd. Eiser weet hierover niets anders te verklaren dan dat een vriend van zijn vader hem over de arrestatie had verteld, aldus verweerder.

11. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang gezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag van eiser niet geloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

12. In beroep stelt eiser – kort gezegd en voor zover van belang – dat de verklaringen van eiser omtrent zijn ontsnapping geenszins tegenstrijdigheden bevatten. Voorts is betoogd dat eiser af en toe aan de vergaderingen deelnam, maar dat hij meestal op zondag moest werken. Dat is de reden dat hij de namen van de deelnemers niet kende, aldus eiser. Het vorenstaande werpt echter geen zodanig ander licht op de zaak dat hij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag positieve overtuigingskracht mist.

13. Ten aanzien van eisers stelling in beroep dat eiser behoort tot de etnische groep der Mandingo's en dat het algemeen bekend is dat deze groep ernstig wordt gediscrimineerd in Liberia, overweegt de rechtbank dat een beroep op de algemene situatie in Liberia voor de Mandingo bevolkingsgroep ontoereikend is om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

14. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

15. In hetgeen overigens is aangevoerd ziet de rechtbank evenmin aanleiding tot vernietiging van het bestreden besluit.

16. Het beroep is derhalve ongegrond.

17. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 06/25526

5

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier en in het openbaar uitgesproken op 21 februari 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KORTIE KONFORM
De griffier van
Staten-Generaal
H. J. H. Bosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat hij het hereroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 22 FEB. 2007

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

nr. 200702066/1/V1

VERWEERSCHRIFT

Inzake

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
10 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX

Den Haag),

verweerder

gemachtigde: mr. A. van Blankenstein,

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

wonende te

appellant

gemachtigde: mr. L.M. Straver

advocaat te Utrecht

1 Achtergronden

- 1.1 Bij beroepsschrift gedateerd 22 maart 2007, op dezelfde dag bij de Raad van State ingekomen, is appellant in hoger beroep gekomen van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 21 februari 2007, door de rechtbank in afschrift verzonden op 22 februari 2007. In deze procedure was aan de orde het beroep van appellant tegen het besluit van 26 april 2006, waarbij de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 28 Vw heeft afgewezen.
- 1.2 In het hogerberoepsschrift heeft appellant drie grieven aangevoerd. In het navolgende zal hierop ingegaan worden. De Staatssecretaris meent dat het beroepsschrift dat tijdig is ingediend door de gemachtigde van appellant die heeft verklaard daartoe bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd, aan de door de wet gestelde eisen voldoet.

2 Bespreking van de grieven

Grief 1

- 2.1 De eerste grief is gericht tegen rechtsoverweging 11 waarin de rechtbank heeft geoordeeld dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas niet geloofwaardig is.
- 2.2 Appellant meent dat de rechtbank heeft miskend dat het oordeel van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert, ondeugdelijk is gemotiveerd gelet op hetgeen appellant in de gehoren en de zienswijze naar voren heeft gebracht en de omstandigheid dat het relaas past in hetgeen op grond van de ambtsberichten bekend is over mensenrechtenschendingen ten aanzien van Mandingo's in Liberia.
- 2.3 Appellant gaat ten onrechte voorbij aan rechtsoverweging 10 waarin de rechtbank de overwegingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft weergegeven, waarop het oordeel dat het relaas positieve overtuigingskracht ontbeert, is gebaseerd. Appellant miskent dat hetgeen hij wel heeft verklaard, niet kan afdoen aan de omstandigheid dat hij niet in staat is gebleken gegevens te verstrekken waarvan in redelijkheid verwacht mag worden dat hij ze zou kunnen verstrekken. Verder gaat appellant niet in op de constatering dat hetgeen hij in de zienswijze naar voren heeft gebracht naar het oordeel van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, op twee onderdelen niet in overeenstemming is met hetgeen hij in de gehoren heeft verklaard. De rechtbank heeft dan ook terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het standpunt dat

het relaas ongeloofwaardig is, ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

Grief 2

- 2.4 In de tweede grief stelt appellant dat de rechtbank heeft miskend dat de beoordeling niet heeft plaatsgevonden overeenkomstig het landgebonden asielbeleid.
- 2.5 De rechtbank is terecht niet uitdrukkelijk ingegaan op de vraag of de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag heeft beoordeeld overeenkomstig het asielbeleid ten aanzien van Liberia aangezien appellant deze vraag in de gronden van beroep niet had opgeworpen.
- 2.6 In ieder geval bestaat geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de asielaanvraag niet heeft plaatsgevonden overeenkomstig het asielbeleid ten aanzien van Liberia. Uit het beleid blijkt niet dat de enkele omstandigheid dat appellant afkomstig uit Liberia en behoort tot de bevolkingsgroep van de Mandingo, grond kan vormen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel.

Grief 3

- 2.7 In de derde grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan de grief dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie ten onrechte geen categoriaal beschermingsbeleid voert ten aanzien van de Liberianen behorende tot de Mandingo-bevolkingsgroep.
- 2.8 In de zienswijze heeft appellant zich op het standpunt gesteld dat ten aanzien van Mandingo's een categoriale beschermingsbeleid moet worden gevoerd gezien de slechte posities die de Mandingo's bekleden in de Liberiaanse maatschappij. Hij heeft dit standpunt verder niet onderbouwd. In de bestreden beschikking is dan ook onder verwijzing naar het asielbeleid ten aanzien van Liberia, gesteld dat er geen categoriale beschermingsbeleid wordt gevoerd ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Liberia. In de gronden van het beroep is hier niet op ingegaan; uitsluitend in het petitum heeft appellant – onder meer – de rechtbank verzocht hem in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw. Uit het proces-verbaal van de zitting van 10 januari 2007 blijkt dat de rechtbank de gemachtigde van appellant heeft voor gehouden dat in de zienswijze wel is gesteld dat een categoriale beschermingsbeleid geïndiceerd zou zijn maar dat dat niet in het beroep is aangevoerd. Vervolgens heeft de rechtbank gevraagd of hier bewust geen beroep op is gedaan. Het antwoord van de gemachtigde was dat er geen beroep is gedaan aangezien er geen categoriale beschermingsbeleid wordt gevoerd. Vervolgens heeft de rechtbank in rechtsoverweging 13 in reactie op de stelling van appellant dat hij tot de Mandingo's behoort en het algemeen bekend is dat deze groep ernstig wordt gediscrimineerd, overwogen dat een beroep op de algemene situatie in Liberia voor de

Mandingo-bevolkingsgroep, ontoereikend is om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

- 2.9 In het licht hiervan bestaat geen grond voor het oordeel dat de rechtbank onvoldoende is ingegaan op de grieven van appellant.
- 2.10 In ieder geval heeft appellant geen enkele informatie aangevoerd, die het oordeel kan rechtvaardigen dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie in redelijkheid niet tot het oordeel heeft kunnen komen geen categoriale beschermingsbeleid te voeren te aanzien van asielzoekers afkomstig uit Liberia en behorende tot de Mandingo-bevolkingsgroep.

3 Conclusie

De Staatssecretaris verzoekt de Afdeling de uitspraak van de rechtbank van 21 februari 2007 met overneming dan wel verbetering van de gronden, te bevestigen.

Den Haag, 10 april 2007

advocaat

behandeld door	A. van Blankenstein
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 01
fax	(070) 515 00 07
e-mail	a.vanblankenstein@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009109
referentie	IND-0204.19.8011